

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΛ ΛΟΓΙΣΣΑ

Στὴν κόρη μου ποὺ χαίρεται
τὴ Βενετία.

Μέσ' στῆς παλιᾶς τῆς Βενετιᾶς τὶς Δόγισσες
ἔξεχωρισμένη,
κι' ὅμως μῆτε μιὰ εἰκόνα, μῆτε τ' ὄνομα
πιὰ δὲν μᾶς μένει.

Τρισεύγενη πὼς ἦτον καὶ χιλιόχαρη,
τὴ γράφουν ὅλοι:
τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Μιχαῆλ συγγένισσα
κ' ἦρθε ἀπ' τὴν Πόλι.

Τῆς ψαροπολιτείας τοὺς ἀμάθητους
ἀπλοὺς ἀνθρώπους
τοὺς ξάφνιαζε μὲ τοὺς μεγαλοφάνταστους
δικούς της τρόπους.

Νὰ ντύνεται ὀλομέταξα κι' ὀλόχρυσα
τό χει συνήθεια,
καὶ στὸ λαιμό, στὰ χέρια, στὸ κεφάλι της
πετραδία πλήθια.

Φοροῦσε εὐωδιαστὰ χειρόχτια βγαίνοντας
 ἀπ' τὸ Παλάτι,
 καὶ μόνη αὐτὴ στὰ δεῖπνα τὰ γιορτάσιμα
 πηροῦνι ἐκράτει.

Μύρια στολίδια διαλεχτὰ συνταίριαζε
 στὴν κάμαρά της
 κι' ἀνάσαινε μυρωδικὰ στὸν ξύπνο της
 καὶ στὰ ὄνειρά της.

Καὶ κάθε αὐγὴ τῆς σύναζαν οἱ βέργιες της
 ἀνθῶν δροσοῦλα
 γιὰ νὰ λουστῆ, σὰν παραμυθογέννητη
 βασιλοπούλα,

Στὴ Βενετιά τὸ Ὁραῖο χιλιόχρονο ἄνθησε,
 μὰ ποιὸς τὸ ξέρει
 τοῦ Ὁραίου τὸ σπόρο Ἑλληνοπούλα Λόγισσα
 πὼς εἶχε φέρει;

4. 10. 27

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

